

HỒI 253**Cổ Nhân Tây Lai**

Nấy cửa bước vào không phải một trong hai nữ tử Kinh Mạn hay Vu Hạng mà Quế Tích Lương và Hạng Dung mong đợi, mà lại là Ngọc Linh phu nhân, phong vận mê người. Do thân phận đặc biệt của nàng, nên cả ba người bọn Từ Tử Lăng vội vàng đứng lên vái chào.

Ngọc Linh phu nhân cười cười nhìn Từ Tử Lăng, dịu dàng nói: "Ngươi là Tử Lăng đúng không? Ta nhận ra ánh mắt của ngươi, hơn nữa nếu là người ngoài, thần thái cũng đâu cần phải giống như bọn Tiểu Lương, Tiểu Hạng như vậy?".

Từ Tử Lăng thầm ngạc nhiên, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra ung dung, mỉm cười đáp: "Tử Lăng từ đầu đã biết không thể qua mắt được phu nhân rồi mà".

Ngọc Linh phu nhân gật đầu: "Ngồi xuống rồi hãy nói".

Sau khi chúng nhân cùng an tọa, Ngọc Linh phu nhân mới đảo mắt nhìn ba người, khẽ thở dài nói: "Ta gặp các ngươi cũng như gặp con cháu của mình vậy, nên có gì cứ tự tiện mà nói, không cần phải ngại. Ta cũng đã nghe Thẩm lão nói về hành vi của Lệnh Châu, thật không biết y nghĩ gì nữa, có những huynh đệ tài giỏi lại đã từng lập đại công cho bản bang như Tiểu Trọng và Tiểu Lăng lại không tranh thủ, ngược lại còn đi dựa vào kẻ ngoại nhân như Lý Tử Thông". Ngưng lại một chút rồi nàng lại nói tiếp: "Con người Lý Tử Thông đa nghi phản phúc, năm xưa khi mới khởi nghĩa, y từng đầu phục dưới trướng Vương Bạc ở Trường Bạch, sau đó lại vượt sông Hoài kết minh với Đỗ Phục Uy, rồi lại chia rẽ với họ Đỗ, chiếm Hải Lăng tự xưng làm tướng quân, loại người này làm sao có thể hợp tác được chứ?".

Quế Tích Lương và Hạng Dung đã quen nghe nàng nói chuyện nên không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng Từ Tử Lăng thì lấy làm kinh ngạc, gã không thể ngờ rằng một nữ tử thanh lâu có thể khiến cho Tuy Dạng Đế mộ danh, đồng thời làm cho tiền bang chủ của Thanh Trúc Bang phải bỏ mạng vì mê luyện lại có kiến thức trác việt, hiểu biết đại sự đến vậy.

Kế đó Ngọc Linh phu nhân liền hỏi gã: "Nghe nói Tiểu Trọng có diệu kế giúp Tích Lương phá liên quân Đỗ, Trầm, chuyện này đúng không?".

Từ Tử Lăng gật đầu: “Đúng là có chuyện này, nhưng phải đợi sau khi thu thập tin tức đầy đủ thì mới có thể định ra kế hoạch tương tận, điểm quan trọng nhất là phải lợi dụng nhược điểm nghi kỵ bài xích lẫn nhau của địch nhân. Hà, phu nhân đã hiểu chưa?”.

Ngọc Linh phu nhân cười cười rồi khẽ mắng: “Kế này nhất định là do tên tiểu tử Khấu Trọng đó nghĩ ra! Từ nhỏ hắn đã ngụy kế đa đoan rồi mà! Chà! Nhìn các người đều đã thành tài, trong lòng ta tuy rất vui mừng, nhưng cũng không khỏi có mấy phần thương cảm, hy vọng có thể quay trở lại những ngày bị các người lên đứng bên nhìn trộm... lúc ấy ít nhất cũng không cần phải lo lắng xem ngày mai sẽ là một ngày như thế nào”.

Từ Tử Lăng cũng bồi hồi cảm xúc, lần này trở về cố địa, bất luận là người hay cảnh đều khơi gợi lại trong lòng gã những hoài niệm của quá khứ! Đồng thời gã cũng hiểu được tại sao Ngọc Linh phu nhân lại toàn lực ủng hộ bọn gã như vậy, bởi vì đối với nàng mà nói, chỉ có đám trẻ nàng đã nhìn chúng trưởng thành từ khi còn là những đứa trẻ không hiểu chuyện đời mới có thể khiến nàng tin tưởng và yên tâm một cách tuyệt đối. Hơn nữa Trúc Hoa Bang cũng là một bang hội lớn ở vùng Giang Đông, có sắc thái địa phương rất nặng, nên người trong bang đa phần là không tin nhiệm người ngoài.

Ba người bọn Từ Tử Lăng ở trước mặt vị “tôn trưởng” này, thật chỉ biết cung kính mà lắng nghe, không biết nên mở lời thế nào cho phải.

Ngọc Linh phu nhân đột nhiên mỉm cười nói: “Trưa nay Mạch Vân Phi và Thiệu Lan Phương về đó”.

Ba người đều lộ thần sắc ngạc nhiên.

Sắc mặt Quế Tích Lương trầm xuống. Y là vị hôn phu của Thiệu Lan Phương, vậy mà vị hôn thê của mình trở về cũng không biết, hơn nữa lại còn cùng trở về một lượt với tình địch của y nữa, thử hỏi mặt mũi của y biết để vào đâu?

Ngọc Linh phu nhân nhìn Quế Tích Lương thở dài: “Bọn chúng đều không dám nói cho người biết, còn ta thì cảm thấy người cũng chẳng cần biết làm gì, người nào mắt sáng đều có thể nhận ra đây chỉ là kế hoãn binh của Thiệu Lệnh Châu! Hừ!”.

Hạnh Dung đưa tay nắm chặt bờ vai Quế Tích Lương, cảm khái nói: “Đại trượng phu sợ gì không có thể tử chứ, loại nữ nhân người cứ quên đi cho xong!”.

Quế Tích Lương thở dài chán nản, không đáp tiếng nào.

Lúc này rượu thịt đã được bung lên, sau khi đám tỳ tử lùi xuống, Ngọc Linh phu nhân nói: “Sao vẫn chưa thấy Mạn Mạn và Hạnh Hạnh đến nhỉ? Để ta đi gọi thử xem”.

Trước khi rời phòng, còn quay lại nheo mắt nhìn Từ Tử Lăng nói: “Hôm nay không cần nấp xem trộm nữa rồi! Chỉ tiếc là gương mặt sẹo này của ngươi hơi đáng ghét một chút thôi!”

Từ Tử Lăng chỉ biết cười khố đáp lại, nhưng lại có một thứ mị lực hết sức đặc biệt, thô lỗ mà cuồng bạo.

oOo

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm nghe lệnh vội vàng chạy tới nội đường gặp Khấu Trọng. Gã đưa một bức thư cho hai người xem, hưng phấn nói: “Đây là phi cấp truyền thư của Kỳ Phi, Tiểu Lăng giỏi thật, không ngờ có thể thăm dò được tin tức quan trọng thế này”.

Hai người xem xong thư, thần tình đều phần chấn憾 lên.

Khấu Trọng nói: “Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải cướp được năm trăm con ngựa Khiết Đan này mới được, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến thành bại của chúng ta”.

Bốc Thiên Chí lo lắng nói: “Chiến mã từ Khiết Đan chuyển tới Giang Đô, chắc chắn sẽ đi đường biển, trừ phi chúng ta có thể biết được lộ tuyến của thuyền địch, bằng không làm sao mà chặn đường đánh cướp được?”.

Khấu Trọng liền hỏi: “Muốn vận chuyển năm trăm chiến mã thì cần bao nhiêu thuyền?”.

Trần Trường Lâm tính toán rồi nói: “Để đề phòng ngựa không chịu nổi sóng gió mà chết trên đường, lại phải bổ sung lương thảo thế nên khẳng định phải dùng loại lâu thuyền cỡ lớn, bên trên có thể cưỡi ngựa đi lại, hơn nữa còn phải cặp được sát bờ nữa”.

Bốc Thiên Chí tiếp lời: “Nếu lớn như Ngũ Nha Hạm của cự triều thì chỉ cần hai thuyền là đủ vận chuyển năm trăm chiến mã, còn nếu không chở ngựa mà chở người, thì mỗi thuyền có thể chở được hai ngàn quân sĩ”.

Khấu Trọng hoài nghi hỏi: “Người Khiết Đan có loại thuyền lớn như vậy không?”.

Trần Trường Lâm nói: “Chuyện ấy không quan trọng lắm, người Khiết Đan có thể mượn thuyền của Cao Lệ. Thời Nam triều, Lục Nạp ở Lương Đô từng chế tạo ba con thuyền lớn, đặt

tên là Tam Đô, Thanh Long và Bạch Hổ, cao mười lăm trượng, nặng một vạn hộc, khi Dạng Đế viễn chinh Cao Lệ đã để mất hết chiến thuyền và thợ giỏi ở Cao Lệ, khiến cho hàng hải của nước này tiến thêm một bước dài, thêm vào đó người Cao Lệ đối với chúng ta thù sâu như biển, Trung thổ càng loạn thì càng tốt cho họ, thế nên nhất định sẽ khẳng khái cho người Khiết Đan mượn thuyền”.

Bốc Thiên Chí gật đầu nói: “Quật Ca có thể ngồi thuyền đi cướp bóc khắp vùng duyên hải, nói không chừng cũng là do người Cao Lệ chống lưng đó”.

Khấu Trọng nghĩ tới Phó Quân Sước, nhất thời không nói nên lời.

Trần Trường Lâm biết được tâm sự của gã, bèn lên tiếng phân tích: “Hiện giờ Đông Hải đã vào tay chúng ta, người Khiết Đan muốn chuyển ngựa tới Giang Đô, chỉ có thể cập bờ ở Lang Nha hoặc Hoài Nhân, hai nơi đó về danh nghĩa thì đã đầu hàng chúng ta, nhưng chúng ta cũng chưa thể hoàn toàn khống chế được...”.

Khấu Trọng ngắt lời y nói: “Nếu hiện giờ lập tức tới Lang Nha hoặc Hoài Nhân ít nhất cũng phải tốn ba hoặc bốn ngày, có thể đã mất đi cơ hội rồi. Chi bằng chúng ta đi về phía Nam Đông Hải, tìm địa điểm bọn chúng có thể cập bờ để chặn đường, như vậy thì sẽ vạn vô nhất thất! Hà! Bọn chúng đã không thể cập thuyền ở Đông Hải, thì chỉ có thể dừng thuyền ở nơi gần Đông Hải nhất về phía nam, như vậy thì đoán dễ hơn một chút, không giống như không biết bọn chúng sẽ cập bờ ở Lang Nha hay Hoài Nhân như lúc này”.

Bốc Thiên Chí và Trần Trường Lâm cùng lúc thốt lên: “Diêm Thành!”.

oOo

Ngọc Linh phu nhân mau chóng trở lại, sắc mặt âm u: “Các người nghe xong không được kích động, bởi vì ý đồ của Mạch Vân Phi đến đây chỉ để gây chuyện mà thôi”.

Ba người đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Ngọc Linh phu nhân ngồi xuống nói: “Mạch Vân Phi cứ nằng nặc cho đòi Mạn Mạn với Hạnh Hạnh tới hầu, hai con nha đầu này xưa nay vốn đều có ý với hắn, thế nên cả ta đây mà chúng cũng không chịu nghe lời, lại còn lấy tên tiểu tử đó ra làm lá chắn nữa. Đợi lát nữa ta mới tính sổ với bọn chúng”.

Từ Tử Lăng động tâm hỏi: “Cùng đi với Mạch Vân Phi còn ai nữa không?”.

Ngọc Linh phu nhân liền đáp: “Là ba người giang hồ họ Bao, họ Khuất, họ Tô, nhân thần đều rất sắc bén tà ác, tuyệt đối không phải là người tốt”.

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Người họ Tô có phải dùng một cây cự nha đao không?”.

Ngọc Linh phu nhân trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp: “Đúng là dùng đao, có điều đao để trong bao, không biết có phải là Cự Nha Đao hay không, nhưng đao thì dài hơn đao bình thường mấy thốn”.

Từ Tử Lăng biết đây chính là ba người bọn Đại Lực Thần Bao Nhược, Ác Khuyển Khuất Vô Cự, và Vong Mệnh Đồ Tô Trác mà Tiều Tiên phái đến để đối phó gã và Khấu Trọng. Nghĩ lại mối huyết cừu của Tố Tố, sát cơ trong lòng gã lập tức dâng trào.

Quế Tích Lương ngạc nhiên nói: “Người biết bọn chúng à?”.

Từ Tử Lăng nhướn người đứng dậy, mỉm cười nói: “Nhận ra hay không nhận ra không quan trọng, Mạch Vân Phi tự nhiên đem một cơ hội tốt như vậy tặng cho tiểu đệ, không lợi dụng nó thì thật là đáng tiếc. Dám hỏi phu nhân, bọn chúng ở trong gian sương phòng nào vậy?”.

Ngọc Linh phu nhân quan tâm hỏi: “Ba kẻ ấy xem ra đều không dễ đụng tới đâu, Tiểu Lăng có chắc chắn không?”.

Từ Tử Lăng lộ ra hào khí ngút trời, mỉm cười ung dung đáp: “Không chắc cũng phải làm, bây giờ là cơ hội tốt nhất, giết chết bọn chúng thì Thiệu Lệnh Châu và Lý Tử Thông cũng chỉ biết á khẩu ngậm hoàng liên mà thôi”.

Ngọc Linh phu nhân gật đầu: “Anh hùng xuất thiếu niên, chẳng trách mà ngươi và Tiểu Trọng có thể xưng hùng trong thiên hạ như thế. Bọn chúng ở cùng dãy này, cách đây hai phòng về phía Tây, theo ta thấy thì cho dù các ngươi không sang đó, bọn chúng cũng tới đây để gây chuyện thị phi, như vậy không phải càng lý tưởng hay sao?”.

Lời còn chưa dứt thì tiếng bước chân đã vang lên, Từ Tử Lăng mỉm cười ngồi xuống, thấp giọng nói: “Tất cả để ta ứng phó, vậy thì các người có thể đứng ngoài chuyện này”.

oOo

Dưới ánh sáng mờ mờ của trăng và sao, ba chiến thuyền của Bốc Thiên Chí lặng lẽ rời khỏi Lương Đô.

Khấu Trọng đứng trên đài quan sát, ngắm nhìn ánh đèn nơi Lương Đô xa dần ở phía sau, vui vẻ nói: “Nếu không phải chúng ta sớm đã chuẩn bị đêm nay đi Đông Hải, mà đợi đến sáng mai mới khởi thành, có khi sẽ lỡ mất lương cơ cũng không chừng”.

Bốc Thiên Chí, Trần lão mưu và Trần Trường Lâm đều gật đầu đồng ý. Nếu Quật Ca đã nói có thể giao năm trăm chiến mã tới Giang Đô trong mười ngày, bao gồm cả thời gian dừng lại ở trạm nghỉ, như vậy thuyền chở ngựa cho dù chưa đi qua Đông Hải, chắc cũng đang ở quãng giữa Hoài Nhân và Đông Hải. Hiện giờ bọn họ dốc hết tốc lực lên đường, về mặt thời gian có thể nói là vẫn hơi miễn cưỡng.

Trần Lão Mưu nói: “Tổ chất ngựa Cao Lẹ tuyệt đối không kém ngựa Khiết Đan, trong năm trăm con ngựa này rất có khả năng có một bộ phận là ngựa Cao Lẹ, như vậy thì càng lý tưởng”.

Khấu Trọng tỏ vẻ ham muốn: “Sau khi có được số chiến mã đó, ta sẽ lập tức vận chuyển đến Phi Mã Mục Trường phối giống, vậy thì sau này không sợ thiếu lương câu nữa rồi”.

Bốc Thiên Chí cười cười nói: “Khuya rồi! Chi bằng chúng ta nghỉ ngơi cho tốt, bằng không khi ra biển sóng lớn gió lớn, muốn ngủ một giấc tử tế cũng khó đó”.

Khấu Trọng nghe y nói vậy thì liền ngáp dài, gật đầu nói: “Không biết đã bao nhiêu đêm ta chưa ngủ tử tế rồi, a...!”.

Chúng nhân vội nhìn theo ánh mắt gã, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ, một chiếc khoái thuyền đang lướt gió đuổi theo.

Người đến rốt cuộc là địch hay là bạn?

oOo

Thanh âm của Mạch Vân Phi vang lên bên ngoài: “Tiểu đệ đường xa trở về, vẫn còn chưa có cơ hội bái kiến Tích Lương huynh và Dung huynh, mong hai vị thứ cho tội thất lễ. Vân Phi có thể vào được không?”.

Chỉ nghe thanh điệu ngữ khí của tên tiểu tử này cũng biết chẳng những y khinh thị hai người bọn Quế Tích Lương và Hạnh Dung, mà cả Ngọc Linh phu nhân y cũng chẳng buồn để vào trong mắt.

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Thì ra là Mạch đường chủ, thiếu niên đặc chí, chẳng trách mà đã đoạt sở thích của người khác rồi, lại còn thuận gió đẩy thuyền, đến trước cửa phòng người ta điều võ dương oai nữa".

Thanh âm Mạch Vân Phi lạnh dần: "Kẻ nào lại khẩu xuất cuồng ngôn như vậy?".

Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng nói: "Bản nhân Phong Dao Lăng Phong, đã nghe rõ chưa?".

Mạch Vân Phi còn chưa lên tiếng đáp lời thì một thanh âm ôm ôm đã cất lên ở gian sương phòng cuối dãy: "Phong Dao Lăng Phong, đây là kẻ nào vậy? Tại sao huynh đệ chúng ta chưa ai nghe qua cái tên này vậy?".

Kế đó là một tràng cười châm biếm.

Mạch Vân Phi cũng cười đến nỗi thở hổn hển: "Lăng huynh chớ trách, ở chỗ chúng ta chỉ sợ tìm khắp toàn thành cũng tìm được người nào đã nghe qua danh tiếng của huynh đâu. Nể mặt hai vị Quế đường chủ và Hạnh phó đường chủ đây, nếu Lăng huynh muốn thưởng thức ca nghệ của Mạn cô nương và Hạnh cô nương thì mời di giá, tiểu đệ và ba vị hào bằng hữu rất mong được tiếp đãi chư vị! Xin cáo biệt".

Tiếng bước chân đi xa dần, sau đó lại vang lên một tràng cười khoái trá, lần này thì có thêm cả tiếng cười khúc khích của hai nữ tử.

Ngọc Linh phu nhân tức giận đến nổi gương mặt xinh đẹp trắng bệch, gằn giọng nói: "Cả ta mà tên tiểu tử này cũng dám coi thường, Thiệu Lệnh Châu cũng thật biết dạy đồ đệ đó!".

Từ Tử Lăng chậm rãi rút đại đao, nói thản nhiên như không: "Đã đến lúc phải giết người rồi".

oOo

Thuyền nhỏ dần dần đuổi kịp.

Chúng nhân đang toàn thần giới bị thì Khấu Trọng đột nhiên reo lên: “Là thuyền của Phi Mã Mục Trường”.

Hai thuyền từ từ tiếp cận.

Một bóng người tung mình nhảy lên, lộn nhào ba vòng lên không rồi hạ thân xuống sàn thuyền.

Bọn Khấu Trọng liền vỗ tay tán thưởng.

Khấu Trọng mừng rỡ bước tới, cười hì hì nói: “Lạc phương huynh khỏe chứ?”.

Lạc Phương ôm chặt lấy gã rồi nói: “Cũng may mà đuổi kịp được Trọng gia, tình thế Phi Mã Mục Trường cực kỳ nguy cấp, ta phụng mệnh trường chủ tới đây để cầu cứu viện”.

Chúng nhân đều biến sắc.

Khấu Trọng nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?”.

Lạc Phương nói: “Hai cha con Chu Xán, Chu Mi và tam đại khẩu đã kết thành liên minh, đang điều động nhân mã để chuẩn bị tấn công mục trường. Nghe nói sau lưng bọn chúng còn có tên Tiều Tiền ngầm chống đỡ, chỉ cần công hãm được mục trường, bọn chúng sẽ tiếp tục tấn công Cảnh Lăng của Đỗ Phục Uy, toàn lực tiến lên phía Bắc”.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi, cuối cùng thì gã cũng thấu hiểu được nỗi khổ không thể phân thân của bậc tướng soái.

Chúng nhân biết được gã đang khó xử, ánh mắt tập trung cả lên người gã, đợi quyết định cuối cùng.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi thanh khí, đưa mắt nhìn Trần Trường Lâm nói: “Trường Lâm huynh có chắc chắn có thể hoàn thành hai nhiệm vụ cướp ngựa và tập kích Đỗ Phục Uy hay không?”.

Trần Trường Lâm gật đầu khẳng định: “Có Chí thúc giúp đỡ, có thể nắm chắc tám phần”.

Khấu Trọng nói: “Vậy thì cứ quyết định vậy đi, ta và Lạc huynh sẽ lập tức trở về Lương Đô, điều động binh mã, làm ra vẻ điều quân cứu viện Giang Đô, kỳ thực sẽ dùng khoái mã chạy tới Phi Mã Mục Trường, tốt nhất là có thể tiêu diệt được tam đại khẩu trước khi chúng kịp hội sư với cha con Chu Xán, rồi khai đao với họ Chu sau. Hừ, nếu để Tiều Tiền vượt sông tiến lên phía Bắc, hình thế thiên hạ sẽ thay đổi rất lớn”.

Các tướng đều gật đầu xung phải.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>